

متن پرسش

سلام علیکم: استاد صفایی حائری فرمایشی دارند که برای شروع و در ابتدای سلوک و حرکت بسمت کمال، نیاز به یقین نیست و نباید در یقین کردن معطل ماند بلکه حتی در قرآن داریم «الَّذِينَ يُظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ» یعنی حسن ظن دارند و وارد این وادی می شوند. این حسن ظن چه تفاوتی با ظنون و گمان های دیگری دارد که حتی مذموم است و باعث سیطره وهم و خیال شده و در آموزه های دینی نیز مذموم است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حرف آن مرحوم حرف درستی است. در رابطه با ظنّ مذموم به جواب سؤال شماره‌ی ۲۷۰۴۶ رجوع فرمایید. موفق باشید